

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 28923

гр. София, 03.09.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
закрито заседание на 03.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

като разглежда дело номер **6987** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на „Андроник 1“ ЕООД, с която се иска осъждане на Столична община да заплати следните обезщетения:

- 307 052,57 лева за причинени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от получаване на продажната цена на обекта (ПМО – прикрепен дървен навес към трафопост) от негова продажба, причинени от незаконосъобразен отказ за издаване на удостоверение за търпимост от главния архитект на Столична община и от неизпълнението на решение № 10199/24.03.2025 г. по адм. д. № 10388/2024 г. по описа на АССГ.

- 49 948 лева, представляваща разходи за заплащане на адвокатски хонорар за водене на дело пред съда, образувано във връзка с оспорването на отказа на главния архитект на Столична община за издаване на удостоверение за търпимост.

Исковата молба е частично недопустима, а именно в частта за исковата претенция за обезщетяване на разходите за заплащане на адвокатски хонорар, направени по образувано делото за оспорване на отказа за издаване на удостоверение за търпимост. Това е така, тъй като на практика се търси обезщетение за направените съдебни разноски по водене на делото, образувано по повод оспорване на административен акт.

Отговорността за разноските по чл. 143, ал. 1 АПК може да се ангажира, ако е направено искане за присъждането им до приключване на устните състезания пред съответната инстанция. Пропускането на срока погасява правото на страната да бъде възмездена за направените разноски, т. е. налице е преклузия. В подкрепа на това е разпоредбата на чл. 81 ГПК, вр. чл. 144 АПК, която предвижда, че с всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноски. След като законът свързва с този приключващ акт и произнасянето по въпроса за разноските, то материалноправните предпоставки за възникване на отговорността за заплащането им се преценяват към същия този момент, а не на по – късен етап (при пропуск или грешка на съда е предвиден изричен реда на чл. 248 ГПК и новелата на чл. 176а АПК, но това е в рамките на образуваното съдебно производство по направеното оспорване). Приемането на обратния довод би означавало по недопустим начин да се преразглежда въпроса за отговорността

за съдебните разноси. В тази връзка е недопустима исковата претенция за заплащане на обезщетение за съдебни разноси, изразяващи се в заплащане на адвокатски хонорар във връзка с образувани дела по оспорване на отказа за издаване на удостоверение за търпимост. Водим от гореизложеното, съдът

Р А З П О Р Е Д И :

ВРЪЩА исковата молба на „Андроник 1“ ЕООД в частта, с която е предявил иск за осъждане на Столична община да заплати сумата от 49 948 лева, представляваща обезщетение за направени разходи за заплащане на адвокатски хонорар за водене на дело пред съда, образувано във връзка с оспорването на отказа на главния архитект на Столична община за издаване на удостоверение за търпимост.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. № 6987 по описа за 2025 г. на Административен съд София – град в частта за исковата претенция на „Андроник 1“ ЕООД за осъждане на Столична община да заплати сумата от 49 948 лева, представляваща обезщетение за направени разходи за заплащане на адвокатски хонорар за водене на дело пред съда, образувано във връзка с оспорването на отказа на главния архитект на Столична община за издаване на удостоверение за търпимост.

Определението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 7 – дневен срок от връчването му на ищцовата страна.

След влизане в сила на определението, делото да се докладва за продължаване на съдопроизводствените действия по отношение на другата искова претенция.

Съдия: